

ZOMERREIS

Ga je dit jaar op vakantie? Dan wens ik je een goede reis. Ga je – om wat voor reden dan ook – niet op vakantie? Waarom maak je dan geen reis naar binnen?

Voor vijf euro ga je op ontdekkingsreis.

- Met [Heldinne's Reis I](#) ontdek je wat in jou op ontrafeling wacht, zodat je daarna heler en bewuster in het leven kunt staan. En net zomin als de Heldenreis alleen voor mannen is, is Heldinne's Reis alleen voor vrouwen!
- Met [Heldinnes Reis II](#) breng je een fictief reisverhaal over een vrouwelijke hoofdpersoon in kaart. Ik heb er voor [Yima](#) dankbaar gebruik van gemaakt.
- Met [The Artist's Way](#) ontdek je waar jouw creatieve kracht ligt, en wat je kunt doen aan de blokkades die je tot nu toe op je pad vond.

Alle cursussen zijn te bestellen door €5 over te maken op NL90 INGB 0003 8794 67 tnv H. Kuipers, Groningen onder vermelding van de naam van de cursus.

WAAR HAAL JE HET VANDAAN?

Lezers van het [feuilleton](#) vragen zich regelmatig af: hoe verzin je dit toch allemaal? Vaak moet ik dan naar waarheid antwoorden: geen idee! Dat idee voor het grote beeld van de [Goede Vader](#), waarvan het hoofd een soort grot is die je via de oren betreden kan? Echt geen idee. Al had ik in 2018 van het beeld wel een collage gemaakt, ver voor ik met het echt schrijven begon.

Details komen wel vaak voort uit een echte herinnering. Zo heb ik het roze gesteente in MancuKondalu gezien op Iona en vast ook iets meegenomen van de sacrale sfeer daar.

Waar ik me ook door laat inspireren zijn beelden uit films en series. Heb ik al geschreven over [Merlin](#)? Een heerlijke Netflixserie over de jonge jaren van de tovenaars Merlijn, uit de verhalen over koning Arthur. Niet alleen vruchtbaar qua beeldmateriaal (de ridders met hun rode mantels, de burchten midden in een woud), maar ook sommige plotwendingen.

Zo was er – door toverij – een personage dat van vertrouwd en liefhebbend opeens veranderde in doortrapt en moordzuchtig. Zó erg, ik kon er maar nauwelijks naar kijken. Toch een soort trigger ook, denk ik. Maar de schrijver kan daarnaast denken: ja, fijne plotwending! Yima moet ook nodig weer een concrete tegenstander hebben, niet alleen het vage 'systeem' waar ze tegen vecht!

Ook een tyfout was eens een perongelukke inspiratiebron. Ik typte [waterplaten](#) in plaats van waterplanten, en opeens zag ik ze helemaal voor me, die wonderlijke waterlelies met die kolossale bladeren, waar een mens gewoon op staan kan.

Het meest wonderlijke en fijne is wel, als ik mijn verbeelding verbeeld zie, in foto's of kunst. Zo kwam ik weer een schitterende [grootuil](#) tegen, en zag ik zelfs een schilderij van [Barraspira](#), de stad waar Yima haar kinderen grootbrengt, tot ze moet vluchten.

En hoe moeizaam het schrijven soms gaat – alsof ik het uit de klei moet trekken – er is toch de zekerheid dat het verhaal al bestaat. Ik heb het al in beelden gevangen op Yima's schild, op de landkaart, en ik hoef me er alleen maar aan over te geven. Liefst met een ganzenveer en een potje inkt, maar de laptop werkt net zo goed.

WAAR HAAL JE HET VANDAAN? (2)

Jaren geleden (2007) schreef ik voor Trouw een column met bovenstaande titel. Die ging zo:

Als ik zou uitschrijven waar ik het allemaal vandaan haal, zou dat onmiddellijk goed zijn voor een romancyclus in 10 delen (hoewel niet noodzakelijkerwijs een goede).

Zo schreef ik een verhaal dat begint met ene Felix. De ware Felix zat bij me op school, een langharig tiep dat prachtig gitaar speelde en dus goed was voor vele meisjes aan zijn voeten. Eentje pikte hij eruit, mijn klasgenote Marjan.

In 2000 plant ik hem in de trein naar Rome, een reis die we zonder Felix maakten, want hij zat een klas hoger dan Marjan en ik. Ik zet hem een discman op met het 21^e pianoconcert van Mozart met Murray Perahia, met dank aan de walkman van Ron, jaren later, in de trein naar Wenen. En dit was pas de eerste alinea.

Het wordt een liefdesverhaal, want Marjan stapt ook in de trein. Zij is inmiddels gehuwd en werkt op het Kunsthistorisch Instituut in Rome. Daar heb ik zelf eens twee weken doorgebracht, en de romantische verwickelingen tussen de cursisten verdienen zeker een compleet deel van de romancyclus.

Zo worden belevenissen en ervaringen uit een heel leven samengebond in enkele alinea's van een verhaal.

Een bekend advies aan beginnende schrijvers is: *write what you know*. Schrijf over wat je kent. In zekere zin doe je dat natuurlijk altijd. Er is geen roman die niet autobiografisch is. Maar als je deze aansporing opvat als 'schrijf uitsluitend over wat je weet' doe je jezelf tekort. Niet dat je dan snel uitgeschreven bent. Flannery O'Connor zei het al: iedereen die zijn jeugd heeft overleefd, heeft voor altijd genoeg stof tot schrijven. Denk dus nooit dat je geen schrijver kunt worden omdat je leven te saai is.

THE FACT IS THAT ANYBODY WHO HAS SURVIVED HIS CHILDHOOD HAS ENOUGH INFORMATION ABOUT LIFE TO LAST HIM THE REST OF HIS DAYS. IF YOU CAN'T MAKE SOMETHING OUT OF A LITTLE EXPERIENCE, YOU PROBABLY WON'T BE ABLE TO MAKE IT OUT OF A LOT.

- FLANNERY O'CONNOR -

LIBQUOTES.COM

Een betere aansporing is: 'schrijf over wat je wilt weten.' Ik wilde weten hoe het Felix en Marjan zou vergaan als ze elkaar na zoveel jaren tegen het lijf liepen. Jij wilt weten hoe het is om een ruimteschip te besturen, of een kasteel van spoken te ontdoen. Schrijf daar dan over, en gebruik wat je al weet.

Je weet hoe spannend het was om de Amerikaanse slee van je oom te besturen, of hoe griezelig de zolder van je grootouders was. Dat is de voedingsbodem van je fantasie, en die ligt inderdaad voor een heel groot deel in je jeugd.

Je gaat je informatie over ruimtevaart en exorcisme uit boeken en van internet halen, maar de bijbehorende emoties vind je door je in te leven, en dat kun je doordat je in principe alle emoties ooit hebt meegemaakt. Zodra je je in de bron van je inspiratie laat zakken, zul je ze allemaal terugvinden, klaar voor gebruik. Zo wordt schrijven over wat je wilt weten uiteindelijk schrijven over wie je werkelijk bent.

STRAALANGST

Ik vond het meteen zo'n prachtig woord: [straalangst](#). Het omgekeerde van faalangst. De angst dat je iets wél kunt, dat je wél goed bent, dat je wél iets te melden hebt waar de wereld op zit te wachten.

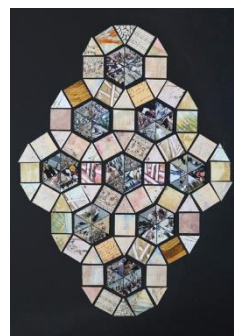
Waarom zou dat in vredesnaam eng zijn? Omdat je het gevoel hebt dat je je dan echt moet bewijzen?

Omdat je denkt dat je familieleden zullen denken dat je het veel te hoog in de bol hebt, doe maar gewoon dan doe je al gek genoeg? Dat je door de mand zult vallen, dat het een toevalstreffer was?

Dat je het dan aan jezelf verplicht bent om dit voor altijd te blijven doen want anders vermors je je talenten? Vermoeiend hè, succes?

Wat zou het goed zijn als je kon denken: ik heb nu iets heel moois gemaakt. En hierna ga ik vast weer iets heel moois maken. Dat is het fijnste wat er is.

En er verder geen verplichtingen aan vastplakken die je door anderen worden opgelegd. Alleen maar de verplichting om te genieten van je werk en je talent. En dat op jouw manier. Met taart en champagne of gewoon een bloemetje op je bureau, je tekentafel, je aanrecht.

HELDINNE'S REISBOEKJES

Ik heb een catalogus gemaakt van alle boekjes die beschikbaar zijn. Je kunt hem [hier](#) downloaden. Mooi vaderdagcadeautje!

Blijf schrijven en creëren!
Hella Kuipers